

Arrest

nr. 157 909 van 8 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van G.A, verzoeker.:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U woonde samen met uw vrouw, R.M. (O.V. X), in het dorp X in de provincie Massis.

Sinds 1992 werkte u als militair. Vanaf 1995 werkte u voor het militair commissariaat als chauffeur. U was in hoofdzaak privéchauffeur voor de militaire commissaris. Tijdens de zesmaandelijks rondes van

oproepingen van dienstplichtigen, in de lente en herfst, werd u ook ingezet in het ophalen van dienstweigeraars bij hen thuis. U ging dan, vergezeld van één of twee andere militairen, thuis langs bij jongemannen, die niet waren ingegaan op de oproeping om zich aan te melden in het kader van hun legerdienst, om hen met dwang mee te nemen naar het militair commissariaat. Deze praktijk was eigenlijk niet wettelijk, maar kent algemeen ingang in Armenië. Er deden zich geregeld incidenten voor met boze familieleden van de jongemannen die u meenam.

Op een avond van in december 2010 of januari 2011 kreeg uw vrouw bezoek van drie onbekende mannen die naar u op zoek waren. U was op dat moment nog op het werk. Uw vrouw werd geslagen en kwam ten val op haar heup. Kort na het vertrek van de mannen belde ze u op. U en uw vriend H. gingen meteen naar huis. Nog diezelfde avond doken jullie onder in het huis van H.. De volgende ochtend bracht u uw vrouw naar het ziekenhuis. Vervolgens ging u naar uw werk op het militair commissariaat. De soldaat van wacht vertelde u dat drie mannen naar u waren komen informeren. Ze hadden zich geïdentificeerd als lijfwachten van Samvel Karapetyan, een rijke en machtige persoon in Armenië. Eén van deze lijfwachten had een familielid, een jongeman genaamd H.H., die in december 2010 was omgekomen terwijl hij zijn legerdienst vervulde in Karabach, een betwist gebied tussen Armenië en Azerbeidzjan. Ze wilden wraak op u nemen omdat ze u verantwoordelijk achtten voor zijn dood. U zou deze jongeman immers in 2009 onder dwang thuis hebben opgehaald en naar het militair commissariaat hebben gebracht. U ging naar de militaire commissaris en vertelde dat u en uw vrouw bedreigd werden. De militaire commissaris zei dat hij u niet kon helpen omdat deze personen te machtig waren. Die avond ging u terug naar het ziekenhuis om uw vrouw op te halen. Ze bleek een miskraam te hebben gehad (ze was ongeveer 2 maand zwanger). De dokters stelden ook een tumor vast in de heup van uw vrouw. Ze bleek een zeldzame vorm van botkanker te hebben waarvoor in Armenië geen behandeling beschikbaar is. Jullie besloten om te vertrekken uit het land.

Op 11 februari 2011 vertrokken uw vrouw en kind met het vliegtuig van Yerevan naar Praag. Vervolgens reisden ze door naar België. U kon hen niet vergezellen omdat uw reisdocumenten niet in orde bleken.

Op 23 februari 2011 kon u toch vertrekken uit het land. U reisde via dezelfde route naar België.

Op 9 maart 2011 vroegen u en uw vrouw asiel in België. Op 4 oktober 2011 ontving u een beslissing 26quater (Dublin met transfer Hongarije). U bleef echter in België, waar u en uw vrouw een beroep deden op de procedure voor medische regularisatie.

In 2015 wendde u zich opnieuw tot de Belgische overheid met een vraag om internationale bescherming. Op 8 juni 2015 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken om de procedure van uw eerste asielaanvraag te heropenen omdat België nog steeds verantwoordelijk bleek voor de behandeling van uw eerste asielaanvraag, gezien u niet binnen de voorziene termijn naar Hongarije was overgebracht.

B. Motivering

U verklaart dat u in Armenië zult worden vermoord door familieleden van gesneuvelde dienstplichtigen. Zij zouden u verantwoordelijk houden voor de dood van de rekruten omdat u dienstweigeraars opspoorde en naar het militair commissariaat bracht. Begin 2011 zou u vervolgd zijn geweest door lijfwachten van Samvel Karapetyan, een invloedrijk persoon in Armenië, omdat een familielid van één van hen overleed.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Zo konden verschillende ernstige inconsistenties en tegenstrijdigheden worden opgemerkt met betrekking tot enkele sleutelmomenten in uw asielrelaas.

Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop het eerste en enige vervolgingsfeit dat u meemaakte, zou hebben plaatsgevonden. Zo verklaarde u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat uw vrouw 'tussen 10 en 15 januari [2011]' het bezoek kreeg van drie onbekende mannen die naar u op zoek waren en dat uw vrouw toen door hen werd mishandeld. Dit incident zou het begin hebben betekend van de problemen die leidden tot uw vertrek uit het land (CGVS, p. 8). Toen u even later gevraagd werd wanneer dit incident was voorgevallen, zei u echter dat deze gebeurtenis plaatsvond 'tussen 10 en 15 december 2010'. Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, zei u dat u zich had vergist en dat het toch januari 2011 was (CGVS, p. 13). Deze tegenstrijdigheid kan echter bezwaarlijk aan een loutere vergetelheid worden toegeschreven. Er moet immers worden opgemerkt dat u ook tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken had vermeld dat het bezoek van deze drie mannen 'eind 2010' zou hebben plaatsgevonden (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zich niet meer herinnerde wanneer het nu precies was gebeurd (CGVS, p. 14). Dit is niet geloofwaardig. Het Commissariaat-generaal meent dat er redelijkerwijze kan worden verwacht dat u toch enigszins kunt aangeven wanneer het eerste en enige vervolgingsfeit dat u en uw vrouw zouden hebben meegemaakt zou hebben plaatsgevonden, ten minste of dit voor of na de jaarwisseling 2010-2011 zou zijn gebeurd. Ter verschoning van deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u zich had vergist of dat u verward bent omdat u 'tijdens de oorlog een blessure hebt opgelopen' (CGVS, p. 13). Deze uitleg overtuigt niet. U legt immers geen enkel attest voor waaruit zou kunnen

blijken dat uw cognitieve capaciteiten omwille van één of ander letsel zouden zijn belemmerd. Daarenboven bleek dat u wat betreft andere gebeurtenissen, zoals het moment van het vertrek van uw vrouw uit het land of het moment van uw eigen vertrek, zonder problemen exacte data kon opgeven (CGVS, p. 8-9). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal bleek op geen enkel moment dat u enig probleem had om uw verhaal op een correcte manier te brengen.

Ten tweede bleken u en uw vrouw ook inconsistente verklaringen af te leggen over jullie handelingen op de dag nadat zij geslagen zou zijn geweest door de drie onbekende mannen. U verklaarde dat u uw vrouw in de ochtend naar het militair hospitaal bracht, dat u vervolgens naar uw werk op het militair commissariaat vertrok en dat u haar pas 's avonds terug zou hebben opgehaald (CGVS, p. 17). Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal. Zij beweerde dat u haar 's morgens rond 9u naar het hospitaal had gebracht en dat u vervolgens op haar wachtte 'tot alles gedaan was'. Toen uw vrouw werd gevraagd of dit betekende dat u de hele tijd bij haar was gebleven in het hospitaal, antwoordde ze bevestigend. Ze voegde hier uitdrukkelijk aan toe dat u niet meer ging werken omdat u 'bang was van het vervolg' (CGVS vrouw, p. 5). Toen uw vrouw werd geconfronteerd met uw verklaring als zou u haar 's morgens hebben afgezet aan het hospitaal en vervolgens naar uw werk zou zijn vertrokken, antwoordde zij dat het misschien mogelijk was dat u zonder haar weten het hospitaal had verlaten op een moment waarop zij enkele medische onderzoeken onderging (CGVS vrouw, p. 5). Deze uitleg overtuigt niet. U verklaarde immers dat u uw vrouw 's morgens afzette en pas 's avonds ging ophalen. In dit verband lijkt het niet geloofwaardig dat uw vrouw uw langdurige afwezigheid, die afgaande op uw verklaringen bijna een hele dag zou geduurd hebben, niet zou hebben opgemerkt omdat zij bezig was met een aantal medische onderzoeken. Verder moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat u die dag, nadat u uw vrouw zou hebben afgezet in het hospitaal, naar uw werk ging, waar u de reden vernam waarom uw vrouw de dag voordien was mishandeld, waar u vernam door wie u precies werd gevisieerd en waar u ook vernam dat u niet op bescherming kon rekenen. Gezien de bijzondere gebeurtenissen die zich die dag zouden hebben afgespeeld nadat u uw vrouw zou hebben achtergelaten in het hospitaal mag redelijkerwijze worden verwacht dat u uw vrouw over deze ontwikkelingen zou hebben ingelicht en dat zij dus zou weten dat u die dag nog naar uw werk was gegaan en dat u dus niet, zoals zij aanvankelijk verklaarde, de hele dag bij haar in het hospitaal zou zijn gebleven.

Ten derde bleken u en uw vrouw ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de periode waarin jullie ondergedoken zouden hebben geleefd, de periode tussen het incident waarbij uw vrouw werd mishandeld en jullie vertrek uit het land. U vertelde dat jullie meteen onderdoken in het huis van uw vriend H.. Toen u werd gevraagd of jullie na dit moment nog terug waren gekeerd naar jullie eigen woning, vertelde u dat u zelf nog 3 of 4 keer naar jullie woning was gegaan om spullen op te halen. U vertelde hierbij uitdrukkelijk dat u dit niet verteld had aan uw vrouw omdat zij dit niet zou goedkeuren, gelet op het risico dat u hierbij nam. U voegde hier aan toe dat uw vrouw zelf niet meer was teruggekeerd naar jullie woning (CGVS, p. 16). Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal. Zij beweerde dat jullie op de voorlaatste dag voor jullie vertrek uit het land nog één keer samen naar jullie woning gingen om spullen op te halen, om het huis af te sluiten en de sleutel aan de burens te geven (CGVS vrouw, p. 5-6). Toen uw vrouw met uw verklaringen werd geconfronteerd als zou u enkele keren heimelijk zijn teruggekeerd naar jullie woning en dat zij geen enkele keer zou zijn teruggekeerd, bleef uw vrouw bij haar verklaring dat zij vlak voor uw vertrek nog samen met u naar jullie woning was gegaan (CGVS vrouw, p. 7), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid dus niet opheft.

Het Commissariaat-generaal meent dat bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel ondermijnen. De vastgestelde tegenstrijdigheden gaan immers niet over details, maar wel over gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken, zoals over het moment waarop het eerste en enige vervolgingsfeit dat jullie meemaakten zou hebben plaatsgevonden, over jullie handelingen de dag na het bewuste incident en jullie gedrag in de periode dat jullie ondergedoken zouden hebben geleefd.

Als aanvulling op bovenstaande vaststellingen kan nog worden opgemerkt dat uw asielrelaas, het feit dat u vervolgd zou worden door invloedrijke familieleden van een dienstplichtige jongeman, weinig aannemelijk lijkt in de Armeense context. U vertelde dat de jongeman in 2009 geweigerd had om zich aan te melden bij het militair commissariaat. U zou hem vervolgens thuis hebben opgespoord en overgebracht naar het militair commissariaat, waarna hij naar de conflictzone in Karabach zou zijn gestuurd en daar zou zijn gesneuveld. U vertelde dat de familieleden van de overleden jongeman, die wraak op u wilden nemen, lijfwachten zouden zijn van Samvel Karapetyan, bijgenaamd 'Samo' of 'Tashir' (CGVS, p. 8-9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat Samvel Karapetyan, eigenaar van de 'Tashir Group', tot de 500 rijkste mensen ter aarde behoort en de rijkste persoon is van Armeense origine in de wereld (cf. Forbes, 'The worlds Billionaires. 2015 Ranking'). U beweerde dat u, nadat u problemen kreeg met de lijfwachten van Karapetyan, die volgens u 'in zijn naam handelen', niet meer op bescherming kon rekenen in Armenië. Hoewel uw vervolgers u op uw werk op het militair commissariaat waren komen zoeken en daar zonder enige schroom

tegenover een andere medewerker van het militair commissariaat hadden laten blijken dat ze wraak op u wilden nemen, zei de militaire commissaris, bij wie u uw verhaal was gaan doen, dat hij niets voor u kon doen omdat deze personen te machtig waren. Karapetyan zou connecties hebben met de president van Armenië. U vertelde dat ook de politie u niet kon helpen, gezien 'zij [uw vervolgers] bepalen wie bij de politie werkt' en dat de politie u zelfs de schuld zou geven van het gebeuren (CGVS, p. 18-20). Het Commissariaat-generaal meent in dit verband dat het weinig logisch is dat, indien uw vervolgers werkelijk tot een dergelijke rijke en machtige clan behoorden, een familielid van hen tegen zijn wil als dienstplichtige in het leger zou zijn gegaan.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat corruptie diep ingebakken is in Armenië en dat de rijke elite, onder andere via patronagenetwerken, een grote invloed uitoefent op alle facetten en onderdelen van de Armeense samenleving (cf. Transparency International. 'Overview of corruption and anticorruption in Armenia'). In een dergelijke context is het helemaal niet aannemelijk te noemen dat iemand die, zoals u het beschrijft, over dergelijke familiale banden of netwerk beschikt tegen zijn zin zijn legerdienst zou moeten vervullen. Voor een dergelijk persoon is het in Armenië relatief gemakkelijk om zijn legerdienst af te kopen of om gewoon een beroep doen op de invloed van de clan of familie om zijn legerdienst niet te hoeven vervullen. Het lijkt nog minder aannemelijk dat een persoon met een dergelijk machtig netwerk niet zou kunnen verhinderen dat hij vervolgens ook nog eens naar de gevaarlijke conflictzone in Karabach zou worden gestuurd, waar de kans op verwond raken of gedood worden een stuk groter is dan elders. Toen u werd geconfronteerd met deze vaststelling, gaf u toe dat dergelijke praktijken, waarbij familieleden van dienstplichtigen smeergeld betalen opdat zij niet naar het leger hoeven te gaan, inderdaad voorvallen in Armenië. U zei dergelijke zaken ook met eigen ogen had zien gebeuren (CGVS, p. 18). U gaf echter geen antwoord op de stelling dat het weinig logisch en aannemelijk is dat indien uw vervolgers werkelijk zo'n machtige connecties hadden dat ze u, een medewerker van het Armeense ministerie van Defensie, openlijk en ongestraft konden viseren, ze blijkbaar niet konden verhinderen dat hun familielid tegen zijn zin naar het leger werd gestuurd, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt mensen met rijkdom en politieke invloed veel gedaan krijgen in het corrupte Armenië en dat u zelf ook toegeeft dat dienstplichtigen door het betalen van smeergeld de dans kunnen ontspringen.

Wat betreft uw bewering dat u bij terugkeer naar Armenië ook geviseerd zou kunnen worden door familieleden van andere jongemannen die u in de loop der jaren onder dwang thuis zou hebben opgehaald om hun legerdienst te vervullen, moet worden opgemerkt dat uw verklaringen in dit verband zeer vaag bleken. Toen u herhaaldelijk werd gevraagd of u nog concrete problemen had gekend met familieleden van andere gesneuvelden of dat u concrete aanwijzingen had dat andere familieleden u zouden willen viseren, antwoordde u steeds in algemene termen als zouden sommige familieleden eventueel wraak op u zouden willen nemen, zonder echt aan te geven wie u zou willen viseren of zonder concrete voorbeelden te geven van specifieke incidenten die u zou hebben meegemaakt of concrete bedreigingen die u zou hebben ontvangen (CGVS, p. 18-19). Wat betreft de enige concrete gebeurtenis waarvan u gewag maakte, namelijk een incident in januari 1992 toen er een 'moordaanslag' op u zou zijn gebeurd in Karabach (CGVS, p. 19), liet u ook na meer concrete informatie te verschaffen over de omstandigheden van deze gebeurtenis of de reden waarom men u toen zou hebben proberen 'vermoorden'. Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over dit incident niet zonder meer als waar kunnen worden aangenomen, gezien uw bedrieglijke verklaringen over de (gelijkaardige) vervolgingsfeiten die u in 2011 zou hebben meegemaakt. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u na dit beweerde incident nog bijna 20 jaar in Armenië hebt gewoond zonder dat u daarbij, zoals uit uw verklaringen kan worden opgemaakt, nog verdere problemen hebt gekregen omwille van dit incident.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De paspoorten van u, uw vrouw en uw zoon en de geboorteakten van u en uw vrouw attesteren jullie identiteit. Het attest van oorlogsvluchteling toont aan dat (de familie van) uw vrouw begin jaren 90 vanuit Azerbeidzjan naar Armenië vluchtte. Uw militair boekje attesteert dat u uw legerdienst hebt gedaan. Uw attest van oorlogsveteraan en uw lidkaart van Yerkrapah, tonen aan dat u in Karabach hebt gediend in het leger. Uw werkboekje en het uittreksel uit uw personeelsdossier tonen aan dat u tot 2011 werkzaam was bij het militair commissariaat, wat niet in vraag wordt gesteld. Geen van deze stukken bevat informatie over de vervolgingsfeiten die u beweert te hebben meegemaakt.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische redenen, namelijk het feit dat uw vrouw lijdt aan een zeldzame, levensbedreigende ziekte waarvoor in Armenië geen behandeling beschikbaar is (CGVS, p. 16), op zich geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, R.M. (O.V. 6.779.286), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van M.R, verzoekster.:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U woonde samen met uw man, A.G. (O.V. 6.779.284), in het dorp Siphani in de provincie Massis.

In de avond van 13 januari 2011 kreeg u bezoek van drie onbekende mannen die naar uw man op zoek waren. Hij was op dat moment nog op het werk. U werd geslagen en kwam ten val op uw heup. Kort na het vertrek van de mannen belde u uw man. Uw man en zijn vriend H. kwamen meteen naar huis. Nog diezelfde avond doken jullie onder in het huis van H.. De volgende ochtend bracht uw man u naar het ziekenhuis. U bleek een miskraam te hebben gehad (u was ongeveer 2 maand zwanger). De dokters stelden ook een tumor vast in uw heup. U bleek een zeldzame vorm van botkanker te hebben waarvoor in Armenië geen behandeling beschikbaar is. Later vernam u van uw man dat hij werd vervolgd door lijfwachten van een rijke Armeense persoon. Een familielid van één van deze lijfwachten was door uw man, die bij het militair commissariaat werkte, tegen zijn zin thuis opgehaald om zijn legerdienst te vervullen. Toen deze persoon tijdens het vervullen van zijn legerdienst overleed, wilde zijn familie wraak nemen op uw man. Jullie besloten om te vertrekken uit het land.

Op 11 februari 2011 reisden u en uw kind met het vliegtuig van Yerevan naar Praag. Vervolgens reisden jullie door naar België. Uw man kon jullie niet vergezellen omdat zijn reisdocumenten niet in orde bleken. Op 23 februari 2011 kon hij toch vertrekken uit het land. Hij reisde via dezelfde route naar België.

Op 9 maart 2011 vroegen u en uw man asiel in België. Op 4 oktober 2011 ontving u een beslissing 26quater (Dublin met transfer Hongarije). U bleef echter in België, waar u en uw man een beroep deden op de procedure voor medische regularisatie.

In 2015 wendde u zich opnieuw tot de Belgische overheid met een vraag om internationale bescherming. Op 8 juni 2015 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken om de procedure van uw eerste asielaanvraag te heropenen omdat België nog steeds verantwoordelijk bleek voor de behandeling van uw eerste asielaanvraag, gezien u niet binnen de voorziene termijn naar Hongarije was overgebracht.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw man, A.G. (O.V. 6.779.284). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming gezien er in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De beslissing van uw man, die deels op uw verklaringen is gebaseerd, werd als volgt gemotiveerd:

U verklaart dat u in Armenië zult worden vermoord door familieleden van gesneuvelde dienstplichtigen. Zij zouden u verantwoordelijk houden voor de dood van de rekruten omdat u dienstweigeraars opspoorde en naar het militair commissariaat bracht. Begin 2011 zou u vervolgd zijn geweest door lijfwachten van Samvel Karapetyan, een invloedrijk persoon in Armenië, omdat een familielid van één van hen overleed.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Zo konden verschillende ernstige inconsistenties en tegenstrijdigheden worden opgemerkt met betrekking tot enkele sleutelmomenten in uw asielrelaas.

Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop het eerste en enige vervolgingsfeit dat u meemaakte, zou hebben plaatsgevonden. Zo verklaarde u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat uw vrouw 'tussen 10 en 15 januari [2011]' het bezoek kreeg van drie onbekende mannen die naar u op zoek waren en dat uw vrouw toen door hen werd mishandeld. Dit incident zou het begin hebben betekend van de problemen die leidden tot uw vertrek uit

het land (CGVS, p. 8). Toen u even later gevraagd werd wanneer dit incident was voorgevallen, zei u echter dat deze gebeurtenis plaatsvond 'tussen 10 en 15 december 2010'. Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, zei u dat u zich had vergist en dat het toch januari 2011 was (CGVS, p. 13). Deze tegenstrijdigheid kan echter bezwaarlijk aan een loutere vergetelheid worden toegeschreven. Er moet immers worden opgemerkt dat u ook tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken had vermeld dat het bezoek van deze drie mannen 'eind 2010' zou hebben plaatsgevonden (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zich niet meer herinnerde wanneer het nu precies was gebeurd (CGVS, p. 14). Dit is niet geloofwaardig. Het Commissariaat-generaal meent dat er redelijkerwijze kan worden verwacht dat u toch enigszins kunt aangeven wanneer het eerste en enige vervolgingsfeit dat u en uw vrouw zouden hebben meegemaakt zou hebben plaatsgevonden, ten minste of dit voor of na de jaarwisseling 2010-2011 zou zijn gebeurd. Ter verschoning van deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u zich had vergist of dat u verward bent omdat u 'tijdens de oorlog een blessure hebt opgelopen' (CGVS, p. 13). Deze uitleg overtuigt niet. U legt immers geen enkel attest voor waaruit zou kunnen blijken dat uw cognitieve capaciteiten omwille van één of ander letsel zouden zijn belemmerd. Daarenboven bleek dat u wat betreft andere gebeurtenissen, zoals het moment van het vertrek van uw vrouw uit het land of het moment van uw eigen vertrek, zonder problemen exacte data kon opgeven (CGVS, p. 8-9). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal bleek op geen enkel moment dat u enig probleem had om uw verhaal op een correcte manier te brengen.

Ten tweede bleken u en uw vrouw ook inconsistente verklaringen af te leggen over jullie handelingen op de dag nadat zij geslagen zou zijn geweest door de drie onbekende mannen. U verklaarde dat u uw vrouw in de ochtend naar het militair hospitaal bracht, dat u vervolgens naar uw werk op het militair commissariaat vertrok en dat u haar pas 's avonds terug zou hebben opgehaald (CGVS, p. 17). Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal. Zij beweerde dat u haar 's morgens rond 9u naar het hospitaal had gebracht en dat u vervolgens op haar wachtte 'tot alles gedaan was'. Toen uw vrouw werd gevraagd of dit betekende dat u de hele tijd bij haar was gebleven in het hospitaal, antwoordde ze bevestigend. Ze voegde hier uitdrukkelijk aan toe dat u niet meer ging werken omdat u 'bang was van het vervolg' (CGVS vrouw, p. 5). Toen uw vrouw werd geconfronteerd met uw verklaring als zou u haar 's morgens hebben afgezet aan het hospitaal en vervolgens naar uw werk zou zijn vertrokken, antwoordde zij dat het misschien mogelijk was dat u zonder haar weten het hospitaal had verlaten op een moment waarop zij enkele medische onderzoeken onderging (CGVS vrouw, p. 5). Deze uitleg overtuigt niet. U verklaarde immers dat u uw vrouw 's morgens afzette en pas 's avonds ging ophalen. In dit verband lijkt het niet geloofwaardig dat uw vrouw uw langdurige afwezigheid, die afgaande op uw verklaringen bijna een hele dag zou geduurd hebben, niet zou hebben opgemerkt omdat zij bezig was met een aantal medische onderzoeken. Verder moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat u die dag, nadat u uw vrouw zou hebben afgezet in het hospitaal, naar uw werk ging, waar u de reden vernam waarom uw vrouw de dag voordien was mishandeld, waar u vernam door wie u precies werd gevisieerd en waar u ook vernam dat u niet op bescherming kon rekenen. Gezien de bijzondere gebeurtenissen die zich die dag zouden hebben afgespeeld nadat u uw vrouw zou hebben achtergelaten in het hospitaal mag redelijkerwijze worden verwacht dat u uw vrouw over deze ontwikkelingen zou hebben ingelicht en dat zij dus zou weten dat u die dag nog naar uw werk was gegaan en dat u dus niet, zoals zij aanvankelijk verklaarde, de hele dag bij haar in het hospitaal zou zijn gebleven.

Ten derde bleken u en uw vrouw ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de periode waarin jullie ondergedoken zouden hebben geleefd, de periode tussen het incident waarbij uw vrouw werd mishandeld en jullie vertrek uit het land. U vertelde dat jullie meteen onderdoken in het huis van uw vriend H.. Toen u werd gevraagd of jullie na dit moment nog terug waren gekeerd naar jullie eigen woning, vertelde u dat u zelf nog 3 of 4 keer naar jullie woning was gegaan om spullen op te halen. U vertelde hierbij uitdrukkelijk dat u dit niet verteld had aan uw vrouw omdat zij dit niet zou goedkeuren, gelet op het risico dat u hierbij nam. U voegde hier aan toe dat uw vrouw zelf niet meer was teruggekeerd naar jullie woning (CGVS, p. 16). Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal. Zij beweerde dat jullie op de voorlaatste dag voor jullie vertrek uit het land nog één keer samen naar jullie woning gingen om spullen op te halen, om het huis af te sluiten en de sleutel aan de burens te geven (CGVS vrouw, p. 5-6). Toen uw vrouw met uw verklaringen werd geconfronteerd als zou u enkele keren heimelijk zijn teruggekeerd naar jullie woning en dat zij geen enkele keer zou zijn teruggekeerd, bleef uw vrouw bij haar verklaring dat zij vlak voor uw vertrek nog samen met u naar jullie woning was gegaan (CGVS vrouw, p. 7), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid dus niet opheft.

Het Commissariaat-generaal meent dat bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel ondermijnen. De vastgestelde tegenstrijdigheden gaan immers niet over details, maar wel over gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken, zoals over het moment waarop het eerste en enige vervolgingsfeit dat jullie meemaakten zou hebben plaatsgevonden, over

jullie handelingen de dag na het bewuste incident en jullie gedrag in de periode dat jullie ondergedoken zouden hebben geleefd.

Als aanvulling op bovenstaande vaststellingen kan nog worden opgemerkt dat uw asielrelaas, het feit dat u vervolgd zou worden door invloedrijke familieleden van een dienstplichtige jongeman, weinig aannemelijk lijkt in de Armeense context. U vertelde dat de jongeman in 2009 geweigerd had om zich aan te melden bij het militair commissariaat. U zou hem vervolgens thuis hebben opgespoord en overgebracht naar het militair commissariaat, waarna hij naar de conflictzone in Karabach zou zijn gestuurd en daar zou zijn gesneuveld. U vertelde dat de familieleden van de overleden jongeman, die wraak op u wilden nemen, lijfwachten zouden zijn van Samvel Karapetyan, bijgenaamd 'Samo' of 'Tashir' (CGVS, p. 8-9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat Samvel Karapetyan, eigenaar van de 'Tashir Group', tot de 500 rijkste mensen ter aarde behoort en de rijkste persoon is van Armeense origine in de wereld (cf. Forbes, 'The worlds Billionaires. 2015 Ranking'). U beweerde dat u, nadat u problemen kreeg met de lijfwachten van Karapetyan, die volgens u 'in zijn naam handelen', niet meer op bescherming kon rekenen in Armenië. Hoewel uw vervolgers u op uw werk op het militair commissariaat waren komen zoeken en daar zonder enige schroom tegenover een andere medewerker van het militair commissariaat hadden laten blijken dat ze wraak op u wilden nemen, zei de militaire commissaris, bij wie u uw verhaal was gaan doen, dat hij niets voor u kon doen omdat deze personen te machtig waren. Karapetyan zou connecties hebben met de president van Armenië. U vertelde dat ook de politie u niet kon helpen, gezien 'zij [uw vervolgers] bepalen wie bij de politie werkt' en dat de politie u zelfs de schuld zou geven van het gebeuren (CGVS, p. 18-20). Het Commissariaat-generaal meent in dit verband dat het weinig logisch is dat, indien uw vervolgers werkelijk tot een dergelijke rijke en machtige clan behoorden, een familielid van hen tegen zijn wil als dienstplichtige in het leger zou zijn gegaan.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat corruptie diep ingebakken is in Armenië en dat de rijke elite, onder andere via patronagenetwerken, een grote invloed uitoefent op alle facetten en onderdelen van de Armeense samenleving (cf. Transparency International. 'Overview of corruption and anticorruption in Armenia'). In een dergelijke context is het helemaal niet aannemelijk te noemen dat iemand die, zoals u het beschrijft, over dergelijke familiale banden of netwerk beschikt tegen zijn zin zijn legerdienst zou moeten vervullen. Voor een dergelijk persoon is het in Armenië relatief gemakkelijk om zijn legerdienst af te kopen of om gewoon een beroep doen op de invloed van de clan of familie om zijn legerdienst niet te hoeven vervullen. Het lijkt nog minder aannemelijk dat een persoon met een dergelijk machtig netwerk niet zou kunnen verhinderen dat hij vervolgens ook nog eens naar de gevaarlijke conflictzone in Karabach zou worden gestuurd, waar de kans op verwond raken of gedood worden een stuk groter is dan elders. Toen u werd geconfronteerd met deze vaststelling, gaf u toe dat dergelijke praktijken, waarbij familieleden van dienstplichtigen smeergeld betalen opdat zij niet naar het leger hoeven te gaan, inderdaad voorvallen in Armenië. U zei dergelijke zaken ook met eigen ogen had zien gebeuren (CGVS, p. 18). U gaf echter geen antwoord op de stelling dat het weinig logisch en aannemelijk is dat indien uw vervolgers werkelijk zo'n machtige connecties hadden dat ze u, een medewerker van het Armeense ministerie van Defensie, openlijk en ongestraft konden viseren, ze blijkbaar niet konden verhinderen dat hun familielid tegen zijn zin naar het leger werd gestuurd, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt mensen met rijkdom en politieke invloed veel gedaan krijgen in het corrupte Armenië en dat u zelf ook toegeeft dat dienstplichtigen door het betalen van smeergeld de dans kunnen ontspringen.

Wat betreft uw bewering dat u bij terugkeer naar Armenië ook geviseerd zou kunnen worden door familieleden van andere jongemannen die u in de loop der jaren onder dwang thuis zou hebben opgehaald om hun legerdienst te vervullen, moet worden opgemerkt dat uw verklaringen in dit verband zeer vaag bleken. Toen u herhaaldelijk werd gevraagd of u nog concrete problemen had gekend met familieleden van andere gesneuvelden of dat u concrete aanwijzingen had dat andere familieleden u zouden willen viseren, antwoordde u steeds in algemene termen als zouden sommige familieleden eventueel wraak op u zouden willen nemen, zonder echt aan te geven wie u zou willen viseren of zonder concrete voorbeelden te geven van specifieke incidenten die u zou hebben meegemaakt of concrete bedreigingen die u zou hebben ontvangen (CGVS, p. 18-19). Wat betreft de enige concrete gebeurtenis waarvan u gewag maakte, namelijk een incident in januari 1992 toen er een 'moordaanslag' op u zou zijn gebeurd in Karabach (CGVS, p. 19), liet u ook na meer concrete informatie te verschaffen over de omstandigheden van deze gebeurtenis of de reden waarom men u toen zou hebben proberen 'vermoorden'. Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over dit incident niet zonder meer als waar kunnen worden aangenomen, gezien uw bedrieglijke verklaringen over de (gelijkaardige) vervolgingsfeiten die u in 2011 zou hebben meegemaakt. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u na dit beweerde incident nog bijna 20 jaar in Armenië hebt gewoond zonder dat u daarbij, zoals uit uw verklaringen kan worden opgemaakt, nog verdere problemen hebt gekregen omwille van dit incident.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De paspoorten van u, uw vrouw en uw zoon en de geboorteakten van u en uw vrouw attesteren jullie identiteit. Het attest van oorlogsvluchteling toont aan dat (de familie van) uw vrouw begin jaren 90 vanuit Azerbeidzjan naar Armenië vluchtte. Uw militair boekje attesteert dat u uw legerdienst hebt gedaan. Uw attest van oorlogsveteraan en uw lidkaart van Yerkrapah, tonen aan dat u in Karabach hebt gediend in het leger. Uw werkboekje en het uittreksel uit uw personeelsdossier tonen aan dat u tot 2011 werkzaam was bij het militair commissariaat, wat niet in vraag wordt gesteld. Geen van deze stukken bevat informatie over de vervolgingsfeiten die u beweert te hebben meegemaakt.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische redenen, namelijk het feit dat uw vrouw lijdt aan een zeldzame, levensbedreigende ziekte waarvoor in Armenië geen behandeling beschikbaar is (CGVS, p. 16), op zich geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, R.M. (O.V. 6.779.286), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/3 tot 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 4, § 1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Verzoeker weet niet of het evenement in december 2010 of in januari 2011 plaatsvond, doch verzoekers wijzen erop dat de twijfel over een heel korte periode gaat gelet op de jaren die sindsdien zijn verstreken. Tevens wijzen zij erop dat verzoeker zich slechts één keer vergiste van datum en dat de vergissing betrekking heeft op een verschil van een maand.

Vervolgens stellen verzoekers dat zij inderdaad verschillende verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot wat zij op de dag na het incident hebben gedaan. Zij wijzen erop dat de feiten dateren van vijf jaar geleden, alsook dat verzoekster "een zware psychologische sjok heeft ondergaan op die dag", wat volgens hen maakt dat men niet van haar kan verwachten dat zij zich alles van die dag herinnert. "Ze was niet altijd bewust en wat voor haar het belangrijkste was was het feit dat ze in het ziekenhuis was." Om zijn getraumatiseerde echtgenote te beschermen heeft verzoeker niet verteld wat hij die dag heeft gedaan en geleerd. Verzoekers menen dat verweerders beoordeling subjectief is.

Wat betreft de vraag of zij samen nog naar hun woning zijn teruggegaan na het incident stellen verzoekers als volgt in onderhavig verzoekschrift: "Gezien de tijd die verlopen is sinds de feiten en het feit dat dit element helemaal niet essentieel is in het relaas van verzoeker, dat ze in die periode traumatiserende gebeurtenissen hebben ondergaan is het mogelijk dat verzoeker dit simpelweg

vergeten is. Deze vaststelling kan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, dat voor de rest gelijk is aan dat van zijn vrouw, niet aantasten."

Wat betreft de invloed van Samvel Karapetyan, voeren verzoekers aan dat belangrijke families net willen dat hun leden legerdienst doen, aangezien dit een voorwaarde is om toegang te hebben tot de hoogste functies in het land. De legerdienst vermijden is volgens hen slecht voor het imago van de familie. Verder stellen verzoekers als volgt in onderhavig verzoekschrift: *"Ten eerste moet worden benadrukt dat het om de familie van de lijfwacht van Meneer Karapetyan gaat, en niet om de familie van Meneer Karapetyan zelf. Vervolgens wordt de bestemming van de dienstplichtigen door het lot getrokken en tussen die beslissing en het moment dat ze gestuurd worden is er heel weinig tijd. Dit systeem werd net ingevoerd om te vermijden dat er favoritisme zou gebeuren wat die bestemmingen betreft. Ten slotte zou het slecht zijn voor de imago van Meneer Karapetyan zou er te weten worden gekomen dat hij in dit soort zaken zou zijn tussengekomen. Het is dus heel onwaarschijnlijk dat Meneer Karapetyan hiervoor zou zijn tussengekomen en dat eender wie de tijd zou hebben gehad om te vermijden dat de jonge man gestuurd zou zijn naar Karabach tussen de beslissing en het moment waarop hij naar daar werd gestuurd. Door te stellen dat dit geen probleem was geweest voor de familie van de jonge man maakt het CGVS dus een appreciatiefout."*

Tevens stellen verzoekers als volgt met betrekking tot verzoekers vage verklaringen over de andere families van jongeren die hem mogelijks zouden kunnen vervolgen: *"Verzoeker blijft inderdaad vaag hierover voor de simpele reden dat hij geen informatie meer heeft over deze risico. Gezien verzoeker een grote aantal jongeren heeft gedwongen om hun legerdienst af te leggen, zijn er waarschijnlijk anderen van deze groep die overleden zijn in de leger, en families die hiervoor wraak willen nemen. Dit risico is inderdaad hypothetisch, maar gezien de problemen die verzoeker al heeft en de vervolgingen waarvan hij al het voorwerp werd, is het een element die ook in rekening moet worden gehouden bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst."*

Aangaande het incident in 1992 benadrukken verzoekers dat hierover geen details werden gevraagd aan verzoeker, die dit evenement niet rechtstreeks gelinkt achtte aan zijn huidige asielrelaas.

Voorts menen verzoekers dat zij belangrijke documenten hebben neergelegd, waardoor bewezen is dat verzoeker bij het militair commissariaat heeft gewerkt. Deze documenten vormen volgens hen inderdaad geen bewijs van de vervolgingsdaden, doch zijn wel een bewijs dat het asielrelaas in het algemeen waar is gezien ze belangrijke andere aspecten van het relaas bewijzen. Zij voeren aan dat verweerder zelf onderzoek had kunnen doen naar de gebeurtenissen waarop verzoekers relaas is gebaseerd. Verzoeker gaf immers de volledige naam en geboortedatum van de jongeman die hij gedwongen heeft om zijn legerdienst te doen. Verzoekers wijzen op de medewerkingsplicht die op de asielinstanties rust en verwijzen dienaangaande naar Europese rechtspraak.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 13 EVRM, dat voorziet in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, dient opgemerkt dat niet kan worden ingezien op welke wijze dit artikel geschonden kan zijn, aangezien verzoekers middels onderhavig beroep bij de Raad een rechtsmiddel voor een nationale juridische instantie hebben gehanteerd. Evenmin kan worden ingezien en verzoekers duiden niet *in concreto* aan op welke wijze de bestreden beslissingen hun zouden verhinderen het in artikel 13 EVRM vervatte recht uit te oefenen.

2.2.3. Tevens dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om

het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers asielaanvragen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker weigert hem de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop het incident dat hem zijn land van herkomst deed ontvluchten, plaatsvond, (ii) hij zij echtgenote inconsistente verklaringen aflegde over hetgeen zij de dag na voormeld incident precies deden, (iii) hij en zijn echtgenote eveneens inconsistente verklaringen aflegde over de periode waarin zij ondergedoken zouden hebben geleefd, de periode tussen het incident waarbij zijn echtgenote werd mishandeld en hun vertrek uit het land, (iv) zijn asielrelaas weinig aannemelijk is in de Armeense context, daar uit verweerders informatie blijkt dat het voor iemand die kan rekenen op een patronagenetwerk van invloedrijke familie- of clanleden eenvoudig is om zijn legerdienst niet te hoeven vervullen of om te verhinderen naar een gevaarlijke conflictzone zoals Karabach te worden gestuurd, (v) zijn verklaringen zeer vaag zijn betreffende de problemen die hij met familieleden van andere jongemannen zou kunnen hebben ingeval van terugkeer naar Armenië, (vi) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, en (vii) hij zich met betrekking tot de medische problemen van zijn echtgenote dient te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster weigert haar omwille van dezelfde motieven de vluchtelingenstatus, aangezien zij zich op dezelfde motieven beroept.

In onderhavig verzoekschrift voeren verzoekers aan dat de vergissing over het moment van het plaatsvinden van het vervolgingsfeit waarbij drie mannen naar hun huis kwamen op zoek naar verzoeker, slechts betrekking heeft op een verschil van een maand en handelt over feiten sinds dewelke er reeds jaren zijn verstreken. Het tijdsverloop sedert de feiten kan de gedane vaststellingen echter niet verklaren. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht aangevoerd, gelet op het voorgaande, dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is deze ingrijpende gebeurtenis op coherente wijze te plaatsen voor dan wel na de jaarwisseling van 2010-2011, *quod non in casu*.

Hetzelfde geldt met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen van de verzoekende partijen betreffende hun activiteiten op de dag na het vermeende incident. Dat verzoekster die dag dermate gechoqueerd was dat zij zich niet alles herinnert, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij achteraf met haar echtgenoot bespreekt wat er die dag juist gebeurde, temeer daar zij heden internationale bescherming vragen omwille van dit incident en de nasleep ervan. Verder dient opgemerkt dat verzoekers noch op de Dienst Vreemdelingenzaken of het CGVS, noch bij onderhavig verzoekschrift enig medisch of psychologisch attest voegen waaruit zou kunnen blijken dat er in hun hoofde sprake is van een trauma.

Waar verzoekers vervolgens aanvoeren dat belangrijke families in Armenië net willen dat hun leden hun legerdienst doen, omdat dit een voorwaarde is om toegang te hebben tot de hoogste functies in het land, en dus de commissaris-generaal tegenspreken, waar deze stelt dat uit de door hem bijgebrachte informatie (zie map 'Landeninformatie' in de administratieve dossiers) blijkt dat kan worden verwacht dat mensen die beschikken over een netwerk van invloedrijke familie- of clanleden, hiervan gebruik maken teneinde hun legerdienst niet te moeten doen, dient opgemerkt dat verzoekers geen enkel stuk bijbrengen ter staving van hun beweringen of waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is. Waar zij erop wijzen dat zij problemen hadden met de familie van een lijfwacht van de heer Karapetyan en niet met de familie van Karapetyan zelf, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS zelf verklaarde dat de lijfwachten van Karapetyan rondlopen in zijn naam (gehoorverslag CGVS, p. 18). Daarenboven, indien verzoeker enkel met de lijfwachten problemen zou hebben, toont hij niet aan dat hij, die zich daadwerkelijk inzette voor de veiligheid van de Armeense staat door het aanbrengen van dienstplichtigen, geen bescherming zou kunnen verkrijgen van de autoriteiten omwille van vluchtelingenrechtelijke gronden.

Verder ontkennen verzoekers in onderhavig verzoekschrift niet dat verzoekers verklaringen over mogelijke problemen met families van andere jongemannen die hij dwong hun legerdienst te doen, vaag zijn en hij hieromtrent geen concreet voorbeeld kan aangeven. Waar verzoekers betreffende het beweerde incident in 1992 stellen dat geen details werden gevraagd, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen". Op het einde van zijn gehoor werd hem bovendien de kans gegeven verdere aanvullingen te geven, hetgeen hij naliet om te doen betreffende het incident in 1992.

Voorts dient erop gewezen dat het noch aan verweerder, noch aan de Raad toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen. Verzoekers tonen geenszins aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevinden als deze waarvan sprake is in het arrest *Singh t. België* van het Europees Hof voor de rechten van de mens.

Gezien het voorgaande slagen verzoekers er niet in de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelazen niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake hun relaas en de elementen in de dossiers tonen verzoekers niet aan dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS